

STEFANIA AUCI

SİCİLYA ASLANLARI

SİCİLYA'NIN TAÇSIZ HANEDANI FLORIO AİLESİNİN HİKÂYESİ - I

Çeviri: Eren Cendey

MUNDI

Stefania Auci

SİCİLYA ASLANLARI

SİCİLYA'NIN TAÇSIZ HANEDANI FLORIO
AİLESİNİN HİKÂYESİ – I

Mundi Kitap

Sicilya Aslanları: Sicilya'nın Taçsız Hanedanı Florio Ailesinin Hikâyesi – I, Stefania Auci
İtalyanca aslından çeviren: Eren Cendey

I leoni di Sicilia

İlk (bu çeviride kaynak alınan) baskı: © 2019 Casa Editrice Nord s.u.r.l., Gruppo editoriale Mauri Spagnol.

© Stefania Auci

© 2019 Casa Editrice Nord s.u.r.l., Gruppo editoriale Mauri Spagnol

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Donzelli Fietta Agency s.r.l. ile yapılan anlaşma sonucu yayımlanmıştır.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Ajans Letra aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin çevirisi Centre for Books and Reading of the Italian Ministry of Culture'in desteği ile gerçekleşmiştir.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Eylül 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 5000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Merin Sever

Editör: Nükhet Polat

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Ömer Yaman Çamurlu

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

ISBN 978-625-6377-56-1

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

MUNDİ KİTAP

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikitap.com

bilgi@mundikitap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Sertifika No: 43514

Stefania Auci

SİCİLYA ASLANLARI

SİCİLYA'NIN TAÇSIZ HANEDANI FLORIO
AİLESİNİN HİKÂYESİ – I

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren
Eren Cendey

MUNDI

STEFANIA AUCI, 1974'te Sicilya'da doğdu. Üniversite öğreniminin ardından hukuk bürosunda çalıştı ve öğretmenlik yaptı. 2011'de *Fiore di Scozia* (İskoçya Çiçeği), 2012'de *La rosa bianca* (Beyaz Gül), 2015'te *Florence* (Floransa) adlı romanları yayımladı. 2019'da, Sicilya'nın ünlü Florio ailesini konu alan ve kısa sürede İtalya'nın son yıllardaki en başarılı çöksatarları arasında yerini alıp çok sayıda dile çevrilen *Sicilya Aslanları*'nı yayımladı. 2021'de yayımladığı, romanın devamı niteliğindeki *L'inverno dei leoni* (Aslanların Kışı) 2022'de Bancarella Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü.

EREN CENDEY, İtalyan Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Susanna Tamaro'nun bütün kitaplarının yanı sıra Italo Calvino, Cesare Pavese, Valerio Massimo Manfredi, Roberto Calasso, Dino Buzzati, Marlo Morgan, Daria Bignardi, Margaret Mazzantini, Umberto Eco, Elena Ferrante, Sandro Veronesi, Gianfranco Calligaris gibi pek çok yazarın eserlerini Türkçeye kazandırdı.

*Federico ve Eleonora'ya:
Yitirilmiş ve yeniden kavuşulmuş günlerde paylaştığımız cesarete,
bilinçsizliğe, korkuya ve çılgınlığa.*

*Her Şey kaybolmuŐ değil – fethedilemez olan
İntikam arzusu ve ölümsüz nefret,
Ve cesaret asla kaybolmaz, boyun eęmez –
Yenilmeyecek başka ne var ki.*

John Milton¹

1. John Milton, *Kayıp Cennet*, çev. Enver Günsel, Pegasus Yayınları, İstanbul, 2020, s. 11-12.
(Y.N.)

İÇİNDEKİLER

Prolog (Bagnara Calabria, 16 Ekim 1799)	15
Baharat (Kasım 1799 - Mayıs 1807).....	31
İpek (1810 Yazı - Ocak 1820).....	107
Kabuk (Temmuz 1820 - Mayıs 1828)	161
Kükürt (Nisan 1830 - Şubat 1837	191
Dantel (Temmuz 1837 - Mayıs 1849)	267
Tonbalığı (Ekim 1852 - 1854 İlkbaharı).....	341
Kum (Mayıs 1860 - Nisan 1866).....	381
Epilog (Eylül 1868).....	415
Florio Ailesinin Soyğacı	423

PROLOG

Bagnara Calabria, 16 Ekim 1799

Cu nesci, arrinesci.
“Dışarı çıkan, başarır.”

Sicilya Atasözü

Deprem denizden doğan, geceye saplanan bir uğultu. Şişiyor, büyüyor, sessizliği yırtan bir gümbürtüye dönüşüyor. İnsanlar evlerinde uyuyorlar. Bazıları tabak çanak tıngırdayınca uyanıyor, bazıları da kapılar vurmaya başlayınca. Duvarlar titremeye başladığında artık herkes ayakta.

Melemeler, havlamalar, dualar, lanetlemeler. Dağlar sırtlarındaki kayaları, çamurları silkeliyor, dünya altüst oluyor.

Sarsıntı Pietraliscia yoluna uzanıyor, bir evi temelinden yakalıyor, şiddetle sarsıyor.

Duvarları sallayan ve onu uykusundan koparan hareketlenmeyle Ignazio gözlerini açıyor. Alçak tavan üzerine indi inecek.

Bu rüya değil. Gerçekliklerin en kötüsü.

Yeğeni Vittoria'nın yatağı karşı duvar ile odanın ortası arasında yalpalıyor. Tahta sedirin üstündeki metal kutu zıplıyor, tarak ve usturayla beraber yere düşüyor.

Evin dört yanında kadın çığılığı yankılanıyor. "İmdat, imdat! Deprem!"

O nidayla ayağa fırlıyor. Ama kaçmıyor Ignazio. Önce Vittoria'yı korumaya almalı: Daha dokuz yaşında ve çok korkmuş. Onu moloz parçacıklarından sakınmak için yatağın altına çekiyor.

"Sen burada dur, tamam mı?" diyor. "Sakin kımıldama."

Kız başıyla onaylıyor. Korku konuşmasını da engelliyor.

Paolo. Vincenzo. Giuseppina.

Ignazio hızla odadan çıkıyor. Birkaç adımlık koridor bitmek bilmiyor.

Duvarın elinin ayasından kaçtığını hissediyor, sonra yeniden dokunuyor, duvar sanki canlı varlık gibi hareket ediyor.

Abisi Paolo'nun yatak odasına giriyor. Işık huzmesi kepenklerin arasından süzülüyor. Yengesi Giuseppina yataktan fırlamış. Annelik içgüdüleriyle birkaç aylık oğlu Vincenzo'nun tehlike altında olduğu hissiyle uyanmış. Tavan kirişlerine bağlı beşiğindeki oğlunu kucağına almaya gayret ediyor ama hasır sepet sismik dalgalara boyun eğiyor. Kadın çaresizlik içinde ağlıyor, kollarını uzatıyor ama beşik çılgın gibi sallanıyor.

Omzundaki şalı düşüyor, omuzlarını çıplak bırakıyor. "Figghiema! Ne oluyor, Meryem Ana yardım et bize!"

Giuseppina bebeğini kapmayı başarıyor. Vincenzo gözlerini açıyor, ağlamaya başlıyor.

Ignazio bu karmaşada bir gölge görür gibi oluyor. Kardeşi Paolo. Yataktan atlıyor, karısını tutuyor, onu koridora itiyor. "Dışarı!"

Ignazio geri gidiyor. "Dur bekle! Vittoria!" diye bağırıyor. Yatağın altındaki karanlıkta elleriyle başını örtmüş, yumak olmuş Vittoria'yı buluyor. Onu kucaklıyor, koşup çıkıyor. Deprem yine uğuldarken duvarlardan sıva parçaları dökülüyor.

Kumaşını çekiştirerek gömleğine yapışan minik kızı hissediyor. Kız korkudan onu tırmıklıyor.

Paolo o ikisini merdivenlerden aşağı itekleyerek eşiğin ötesine çıkarıyor. "Buraya, gelin hadi!"

Sarsıntı doruk noktasına ulaştığında avlunun orta yerine varıyorlar. Birbirlerine sarılıyorlar, gözleri sınıksız kapalı, başlar birbirine dayanıyor. Beşi bir arada. Hepsi beraber.

Dua ediyor Ignazio, titiyor, umut ediyor. Bitiyor. Bitmek zorunda.

Zaman milyonlarca an içinde un ufak oluyor.

Sonra doğduğu gibi diniyor uğultu ve tümünden susuyor.

Bir anlığına sadece gece hissediliyor.

Ama Ignazio durgunluğun yalancı bir duygu olduğunu biliyor. Bu deprem onun erken öğrenmek zorunda olduğu bir ders.

Başını kaldırıyor. Gömleğinin altında Vittoria'nın korkusunu, tenine saplanan tırnaklarını, titreyişini hissediyor.

Yengesinin yüzünde korkuyu, abisinin yüzünde rahatlamayı görüyor; Giuseppina'nın kocasının koluna uzanan elini, Paolo'nun eve yaklaşma çabasını fark ediyor. "Tanrı'ya şükürler olsun, ev hâlâ ayakta. Yarın gün ışığında zararımızı görürüz ve..."

Vincenzo hıçkırarak ağlamaya başlamak için tam o ânı buluyor. Giuseppina onu kollarında sallıyor. "Sakin o canım benim, sakin ol." Aynı anda ona ve Vittoria'ya yaklaşıyor. Hâlâ dehşet içinde Giuseppina: Ignazio onun hızlı soluğundan, ter kokusundan hissediyor bunu, geceliğinin sabun kokusuna bulanmış korkuyu hissediyor.

Ignazio, "Vitto', nasılsın? İyi misin?" diye soruyor.

Yeğeni başıyla evet işareti yapıyor ama amcasının gömleğine yapışmaktan vazgeçmiyor, daha sıkı tutuyor. Ignazio minik eli zorla çekiyor. Anlıyor onun yaşadığı dehşeti: Bu kız, abisi Francesco'nun yetimi. O ve karısı birkaç yıl önce miniği ona bir aile ve yuva verebilecek yegâne kişiler olan Paolo ve Giuseppina'ya emanet etmişlerdi.

"Buradayım ben. Sakin ol."

Vittoria sessizce bakıyor ona, sonra bir an önce ona tutunduğu gibi bu sefer bir deniz kazazedesi gibi Giuseppina'ya yapışıyor.

Vittoria, onlar evlendiklerinden beri, aşağı yukarı üç yıldır Paolo ve Giuseppina'yla yaşıyor. Paolo Amcasına çekmiş: Suskun, gururlu, içine kapalı. Ama o anda sadece korku içinde küçük bir kız çocuğu.

Korkunun çehresi bir tane değildir ki. Sözelimi Ignazio erkek kardeşinin ağlamayacağını biliyor. Şimdiden ellerini beline dayamış, asık yüzüyle avluyu, vadiyi çevreleyen dağları inceliyor. "Yüce Meryem, ne kadar sürdü bu?"

Sorusu sessizliğin içine yuvarlanıyor. Sonra yanıtıyor onu Ignazio: "Bilmiyorum. Çok uzun." Onu içten içe sarsan titremesini durdurmaya gayret ediyor. Yüzü korkudan gergin, çenesinde dik, sarı sakallar, ince elleri sinirli. Paolo'dan daha genç olsa da ondan yaşlı görünüyor.

Gerginlik yerini fiziksel duygulara bırakarak bir tür bitkinliğe dönüşerek çözünüyor: nem, bulantı, ayakların altındaki taşların verdiği rahatsızlık. Ignazio yalınayak, gecelikli, çıplak sayılabilir. Alnındaki saçları itiyor, abisine, sonra da yengesine bakıyor.

Karar vermek tek bir an.

Eve yöneliyor. Paolo peşinden gidip kolundan çekiştiriyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Battaniyeye ihtiyaçları var." Ignazio başıyla Vittoria ve bebeğini sallayan Giuseppina'yı gösteriyor. "Sen karınla kal. Ben giderim."

Yanıt beklemiyor. Telaş ve temkinle basamakları çıkıyor. Loşluğa alışmak için eşikte bir an oyalanıyor. Tabaklar, eşyalar, iskemleler: Her şey yere düşmüş. Tezgâhtan zemine dökülen unun halesi havada süzülüyor.

Yüreğinde sıkışma hissediyor: Burası Giuseppina'nın abisi Paolo'ya çeyiz olarak verdiği ev. Onların evi bu, doğru, ama aynı zamanda insanın kendini kucaklanmış hissettiği sıcak bir yuva. Onu bu halde görmek ürkütücü.

Tereddüt ediyor. Bir sarsıntı daha gelirse ne olacağını biliyor.

Ama bu bir an sürüyor. Giriyor, yatakların üstündeki örtüleri çekip alıyor.

Odasına giriyor. Çalışma aletlerinin durduğu torbasını alıyor. Sonra demir kutuyu görüyor. Açıyor. Annesinin evlilik yüzüğü kararıklıkta onu rahatlatmak istercesine ışıltıyor.

Kutuyu da çuvala sokuyor.

Giuseppina'nın şalının yerde yattığını koridorda fark ediyor: Yengesi kaçarken düşürmüş olmalı. Ondan hiç ayrılmaz oysa: Ailelerine girdiği ilk günden beri üzerindedir.

Onu da alıyor, çıkışa yöneliyor, kapı pervazındaki haça bakarak istavroz çıkarıyor.

Bir an sonra toprak yine titremeye başlıyor.

"Bu daha kısa sürdü, şükürler olsun." Ignazio, battaniyeleri abisiyle paylaşıyor, birini Vittoria'ya veriyor. Sonra da şalı uzatıyor.

Şalı Ignazio'dan alırken Giuseppina kendi geceliğine dokunuyor, teninin çıplaklığını hissediyor. "Ama..."

"Yerde buldum," diye açıklıyor Ignazio bakışlarını toprağa indirerek.

Kadın, "Sağ ol," diye mırıldanıyor. Aşırı soğuğu bertaraf edebilecek rahatlama arayışıyla kumaşın içinde dertop oluyor. Endişeler ve anılarla örülü bir ürperme.

"Boşuna açıkta durmayalım." Paolo ahırın kapısını açıyor. Karşı duvara bağlamak için yularından çektiği inek inceden itiraz sesi çıkarıyor. Sonra çakmak taşıyla feneri yakıyor. Saman yığınlarını duvara dayıyor. "Vittoria, Giuseppina, oturun siz."

Ignazio şefkatli bir harekette bulunduğunu biliyor ama sesinde buyruk tonu var. Kadınların gökyüzüne ve yola dikili gözleri fal taşı gibi açık. Ne yapacaklarını söyleyecek biri olmasa bütün gece avluda kalabilirler. Bu, aile reisinin görevi. Kuvvetli olmak, korumak: Erkek, özellikle de Paolo gibi bir erkek yapar bunu.

Vittoria ve Giuseppina kendilerini bir saman yığını üzerine bırakıyorlar. Kız yumruk yaptığı ellerini gözlerine bastırarak kendi içine kıvrılıyor.

Giuseppina ona bakıyor. Bakıyor ve hatırlamak istemiyor ama bellek hilebaz, bellek namussuz, anısı içinde büyüyor ve boğazından yakalayıp geçmişin içine çekiyor.

Çocukluğu. Anne babası, ölümler.

Kadın gözkapaklarını indiriyor, derin bir solukla anıları kovuyor. En azından deniyor. Vincenzo'yu göğsüne bastırıyor, sonra geceliğinin yakasını indiriyor, bebek hemen yapışıyor memesine. O minicik eller incecik teni tutuyor, tırnakları meme başının çevresini çiziyor.

Kadın yaşıyor, oğlu yaşıyor. O yetim kalmayacak.

Ignazio bu sırada eşikte duraklıyor. Evin cephesini inceliyor. Karanlıkta çöküntü, çatlak, soyulmuş sıva arıyor, görmüyor. İnanılır gibi değil, *bu sefer* hiçbir şey olmayacak diye umut etmeye cesaret edemiyor.

Annesinin hatırası gece yelinde bir esinti. Gülen, ona kollarını uzatan annesi ve ona doğru koşan kendi mini mini hali. Çuvalındaki kutu birdenbire ağırlaşıyor. Ignazio onu alıyor, içindeki dövme altın yüzüğü çıkarıyor. Yüreğine dayadığı elinin içinde sıkıyor.

"Anne."

Dudağının ucunda mırıldanıyor bunu. Bir dua, belki bir avuntu arayışı. Yedi yaşından beri hasretini çektiği bir kucaklanma. Annesi Rosa öldüğünden beri. 1783 Tanrı'nın ceza yılıydı, toprak öyle sarsılmıştı ki Bagnara'da bile enkazdan başka şey kalmamıştı. Calabria ve Sicilya'yı vuran deprem binlerce can almış, Bagnara'da onlarca kişiyi uykusunda ezmişti.

O zaman da o ve Giuseppina beraberdiler.

Ignazio çok iyi anımsıyor. Erkek kardeşiyle kız kardeşi arasında sıkışmış sıska ve solgun kız tek bir haçın altındaki iki tümsek toprağa bakıyordu: Çocukların anne ve babaları odanın yıkıntısı altında kalmışlardı.

Sicilya'nın taçsız hanedanı Florio ailesinin gerçek hikâyesi...

Sicilya, 1800'lerin sonları... Büyük bir zenginliğin kapılarını aralayacak Paolo ve Ignazio Florio kardeşler Palermo'da şanslarını aramak üzere kollarını sıvadıklarında ellerinde hiçbir şey yoktur. Sahip oldukları tek şey, zirveye ulaşma hırsları ve yeni şeyler deneme cesaretleridir. Sıfırdan başlayan iki kardeş önce bir dükkân edinir, sonra önemli bir işletme sahibi olur, zaman içindeyse akıllıca yatırımlarla her zorluğa inat para ve itibar elde ederler.

Paolo öldüğünde ailenin yazgısını belirleme sırası oğlu Vincenzo'ya geçer. Eldekilerin tadını mı çıkaracak, yoksa aileyi daha yukarılara mı taşıyacaktır? Cevap açıktır: Florio ailesi Marsala şarabı ticaretine başlayarak onu Sicilya'nın en büyük hazinesine dönüştürürken kendileri de malikâneler inşa ettiren, yüksek sosyete partileri veren, resamlara, sanatçılara hamilik eden bir aileye dönüşürler. İsimleri, bir döneme damgasını vurur.

Stefania Auci, İtalya'da yayımlanır yayımlanmaz okurların gönlünde taht kuran ve birçok dile çevrilen *Sicilya Aslanları*'nda, Sicilya'nın ünlü ailesinin güçlülere ve düşmanlıklara göğüs gererek yoktan var ettiği imparatorluğunu üç kuşak üzerinden anlatırken, dönemin tarihsel dokusunu da romana ince ince işleyerek nefes kesici bir okuma serüveni sunuyor.

"Tarihsel olayları Florio ailesinin özel yaşantısıyla iç içe geçiren roman, okuru güçlü kişiliklerin büyüleyici dünyasına götürüyor."

La Lettura - Corriere della Sera

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

Bu eserin çevirisi Centre for Books and Reading of the Italian Ministry of Culture'in desteği ile gerçekleşmiştir.

MUNDI

mundikitap.com

[mundikitap](https://www.facebook.com/mundikitap)

[mundikitap](https://www.instagram.com/mundikitap)

[mundikitap](https://www.youtube.com/mundikitap)

roman

ISBN 978-625-4377-56-1

9 786256 377561